

Yakın Gözlem

Selçuk AZMANOĞLU

“Köylülere yakalanmasak bari” dedi kendi kendine meydandan geçerken. Hep öyle olurdu, evvela baştan ayağa süzerler, birer ikişer selam verip yanına yaklaşırlar, “hoş geldin, buyur bir çay iç” faslından sonra “defineci” olup olmadığını öğrenmek için ahret sualleri sorarlardı. Bunu hiç istemiyordu. Hele on bir saat direksiyon salladıktan sonra hiç ...

Tepeye vardığında sabah ezanı okunuyordu. Gölü gören bir yerde arabayı durdurdu. Tam kapıyı açacaktı ki camın vurulduğunu duyarak irkildi. Az kalsın ödü patlayacaktı. Dışarıda yetmiş yaşlarında bir adam, -sigaradan sararmış posbıyıkları, masmavi gözleriyle bir adam- gülümseyerek kendisine bakıyordu. Korktuğunu belli etmemek için o da gülümsedi. Adam:

“Selamun aleyküm, Hayrola hemşerim, yolunu mu kaybettin?” diye sordu.

“Selam”, dedi kısık sesle, “yok, yolumu kaybetmedim, ornitoloğum ben.”

“Ne tolog” diye sordu posbıyıklı adam, “o da nesi? Yoksa petrol mü buldunuz dağın başında?”

Sabahın köründe kendisini korkutan bu adamın cahilliğine güldü içinden.

“Hayır amca yanlış anladın. Kuş gözlemcisiyim ben. Buranın kuş yaşam alanlarını izleyip, kayda geçireceğim.”

“Hay maşallah! Kuşlarımız da kayda geçecek ha? Kafa kâğıdı da çıkartacak mısınız her birine?”

Adam kendisiyle dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi anlayamadı. Eliyle dağları göstererek:

“Kuş, çok olur mu burada” diye sordu.

Adam, “kuşu konuşuruz, hele eve geçelim bir kahvaltı edelim” dedi. Plakaya baktı, “ooo, ta Ankaralardan kalkıp gelmişsin, yorgunsundur epey” diyerek, cevap bile beklemeden arabanın ön koltuğuna kuruldu.

“Sür bakalım tolok efendi!”

Yer sofrasında oturmuş, kahvaltı sonrası keyif çaylarını içiyorlardı. Tereyağı, bal, kaymak... Ev sahibesi müthiş bir çabuklukla siniyi donatmış, sabahın köründe çıkagelen davetsiz misafire içtenlikle hizmet etmeye başlamıştı. Posbıyık, sigaraları uç uca ekleyerek içiyor, her seferinde “hayır, kullanmıyorum” dediği hâlde “Tolok Bey”e de ikram ediyordu.

Dışarıda gün ışımış, kuş sesleri ovalara yayılmıştı. İçeriden on üç-on dört yaşlarında bir erkek çocuğu gözlerini ovuşturarak yanlarına geldi. Yabancı adama “hoş geldin amca” dedi. Posbıyık, kendisinin gibi masmavi gözleri olan çocuğa yalandan bir elense çekerek yanına oturttu. “Bu bizim torun” dedi. Meraklı gözlerle bakan torununa “Bu amca kuşbaz. Ankara’dan gelmiş, memleketin kuşunu deftere geçecek bir bir” dedi gülerken. Bu sefer de anlayamadı gözlemci, ne kadar ciddi olduğunu ama çocuğa gülümsedi.

-“Sen, bilir misin buranın kuşlarını”

Çocuk, kocaman adam gibi cevap verdi:

“Bilinmez mi, her birini bilirim”

“Hangisini seversin en çok”

“Bildircimi severim, fasulyeye katar nenem, pek güzel olur”

Bu cevabı beklemeyen ornitoloğumuz afalladı. Bir süre sessiz kaldılar. Dede:

“Amca kuş gözlüyor, yardıma ihtiyaç olur.” Misafirine döndü, “seninle geliriz, ne lazımsa yaparız elimizden geldiğince.”

Gözlemci bu tekliften pek memnun kalmamış olacak ki somurttu. Bu sırada torun aklına yapması gereken çok önemli bir şey gelmiş gibi odadan koşarak çıktı. “Geliyom ben” dediği işitildi dışarıdan.

Gene sessizlik. Nerden yakalanmıştı bu adama. Gözlemde yanında birilerinin olmasından hep rahatsızlık duyardı. Gözlem yalnızlık gerektirirdi. Bunu, kendisini sessizce süzüp sigara içen posbıyık amcaya anlatmalı, olmazsa uygun bir yalan uydurup gitmeli diye düşünüyordu ki torun on dakika kadar sonra nefes nefese oturdukları odaya daldı.

Sol elindeki sapanı gururla göstererek, sağ eliyle taptaze yarasından kanlar akan sapsarı kuşu bacaklarından tutup kuş gözlemcisine fırlattı:

“Al amca kuş, yakından gözle!”

Ornitoloğun kucağında , oriolidae familyasından pembe gagalı, sarı renkli ötücü bir kuş olan oriolus oriolus yatıyordu ...